

ОЛЕГ АЙРАНОВ
МАШО САМОКОВЕЦА

chitanka.info

Десет души караул си тътрюзехме цинтовете по паважа на провинциалното стъргало.

— Я стегни редиците! — чу се лаят на взводния отзад, който го даваше началник-караула — Какво ми се влачите като свински черва!

Дали от това, или защото по тротоара се зададе една нагласена гимназистка, но редиците наистина се постегнаха. Попето веднага започна да издава звуци като влюбен глухар. Това не беше нищо ново, но всеки път ни забавляваше. Попето твърдеше най-сериозно, че от пет години насам през родния му Обзор не е минавала немкия или чехкия между 16 и 61, с която да не е практикувал дружбата между народите. Явно този вид обществена работа сега остро му липсваше, защото изпадаше всеки път в това състояние, щом на хоризонта се появяваше нещо с коса по-дълга от пет пръста.

— Че му ручаш гъзо на момето! — приятелски го бързна Машо Самоковеца, снажен и самоуверен като далекопроводен стълб.

От тази приказка, или защото момичето изчезна от полезрението му, стоновите на Попето преминаха в миньорна тоналност. Сигурно се беше и сетил колко служба му остава, преди да се върне обратно на обетования обзорски плаж.

Шама Макето, който до момента беше мълчал, не можа повече да издържи такова падение на мъжкото достойнство:

— Аде, бе! — възнегодува той. — Толко зор за еното кйло омочано месо!

Още преди да успеем да се засмеем идилията биде грубо прекъсната:

— Машов! Шаламанов! — кресна взводният. — По три непорядка за говорене в строя!

— Море, ке ти турнам яз стружки у вазелинот... — тихо се закани Шама, а Машо само въртна глава и в сянката на мощния си гръб сгъна показалеца и безименния около изправения среден.

* * *

В полунощ дойде време да се сменят часовете. Печката в караулното вече бумтеше като ТЕЦ „Марица Изток“ и взводният беше позадремал в съседното помещение. Машо изчака новата смяна да

излезе, мина по замъгленото стъкло с парцала уж да погледне навън, и го напъха отдолу в звънеца на стария олющен телефон, който имаше пряка връзка с дежурната стая на поделението. Шами, който до пирамидата уж си прогонваше ремъка на автомата и се правеше, че нищо не вижда, се ухили, хвана се за чатала и подигравателно го разклати по посока леглото на взводния. След това грабна оръжието и каската си и се изниза навън след разводача и останалата смяна.

Звънът на зададения телефон прозвуча като оса затворена в буркан. Машо погледна към взводния, който през притворената врата хъркаше ячко от поне десет минути насам и посегна към слушалката:

— Наместник началник каруло слуша! — обади се той със служебен тон.

Дежурният по поделение от другата страна на жицата се оказа неподготвен: такъв наряд — заместник-началник на караула — на този малък обект не се даваше вече от години насам.

— Кой си ти, бе! — ревна след няколко мига по линията гласът на майор Пашов.

— Редник Машов! — уставно, но под сурдинка се представи Машо.

— А къде е началник-караула, бе?

— Он ойде да пикне и ми рекна тука да стоим, — излъга Машо и намигна на празната караулна.

— А разводачът? — със слаба надежда в гласа попита дежурният офицер.

— Е, па води смената — обясни този път достоверно Машо.

— Леле, мале, ебахти тая служба, ебахти тая крива нива — взе да ругае майорът. — Добре, че няма партизани сега, иначе спукана ни е работата... — и положи.

Машо моментално се присегна и издърпа парцала от блокирания звънец. След това наметна шинела, без много шум се изнесе пред вратата и приближи ухо отвън до рамката на прозореца. Както можеше да очаква, след няколко минути телефонът се раззвъня отново. Взводният рипна от леглото, хвана слушалката и се представи.

— Ама, другарю майор... Ама как, аз през цялото време... не е звъняло... — взе да заеква той, — как-... каква тоалетна?... Кой?... Машов?... не... да... — погледът му се мятеше като уловена в кафез катерица. — Аз!... Слушам!... Тъй вярно!

Отвън в полумрака на звездната родопска нощ се появи сянката на разводача, а след него през черната трева газеше отстъпващата смяна. Машо направи няколко крачки към северната страна на караулното, където зъзникаше подчасият^[1] и извади пакет „Арда“.

— Да имаш огин? — попита той новобранеца и дружелюбно му предложи цигара.

Двамата запушиха. Пред тях смяната си стържеше калта от обувките. Разводачът беше отворил вратата на караулното и със зяпнала уста съзерцаваше взводния, който в положение „мирно“ все още стискаше слушалката. Машо се извърна към новобранеца, оправи му яката на шинела и конспиративно добави:

— Глей дека че фрлиш фасо, оти мое да доде проверка, да знаеш...

[1] подчаси: постът, охраняваш караулното помещение отвън ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.